

Sygn. akt – IX Ka 676/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2021 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w składzie:

Przewodniczący – S.S.O. Rafał Sadowski

Protokolant – st. sekr. sąd. Michał Kozłowski

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2021 r.

sprawy **D. K.** – obwinionego z art. 120 ust. 1 ustawy z 20.04.2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego,

od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 5 listopada 2020 r., **sygn. akt (...)**

I. zaskarżony wyrok w całości utrzymuje w mocy;

II. obciąża obwinionego kosztami sądowymi w postępowaniu odwoławczym, w tym opłatą w kwocie 50 (pięćdziesięciu) zł.

IX Ka 676/20

UZASADNIENIE

Apelacja obrońcy obwinionego, kwestionująca zapadły w sprawie wyrok w całości na korzyść D. K., okazała się bezzasadna.

Skarżący kwestionował ustalenie, iż D. K. ponosi winę za popełnienie czynu z art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1409 z późn. zm.). Wywodził on, że obwiniony pozostawał w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu, że pracujący w (...) Sp. z o.o. Sp. k. w G. cudzoziemcy - obywatele G. (1) są uprawnieni do wykonywania pracy na terytorium RP i posiadają dokumenty potwierdzające posiadanie tych uprawnień. Obrońca argumentował, że obwiniony tylko zdecydował o przyjęciu cudzoziemców do pracy, natomiast sprawami kadrowymi w tym czasie zajmował się zewnętrzny podmiot.

Sąd meriti słusznie uznał za wiarygodne zeznania M. W.. Wyjaśnienia obwinionego pozostają w zgodności z depozycjami tegoż świadka co do tego, że przygotowywaniem dokumentów potrzebnych do zatrudnienia cudzoziemców zajmował się pracownik biura podatkowego prowadzącego obsługę księgowo – kadrową spółki, której prezesem zarządu był D. K.. Okoliczność ta nie ulega – wobec zgromadzonych w sprawie dowodów – żadnej wątpliwości. W każdym jednak razie to obwiniony, jak prezes zarządu (...) Sp. z o.o. Sp. k. w G. powierzył w okresie wskazanym w tezach oskarżenia wykonywanie pracy dwóm cudzoziemcom, mimo że nie mieli oni zezwolenia na wykonywanie pracy na terytorium RP. Sąd II instancji podzielił konstatację Sądu rejonowego, że D. K. miał świadomość tego, że wskazani cudzoziemcy podejmują jako pracownicy obowiązki pracownicze na pracach budowlanych. Dalej, trafnie sąd meriti także stwierdził, że nie zwalnia D. K. z odpowiedzialności za popełnienie zarzucanego mu wykroczenia to, że przygotowywaniem dokumentacji potrzebnej do wykonywania pracy przez cudzoziemców miał zajmować się pracownik biura podatkowego, gdyż to obwiniony nie mógł dopuścić tychże

cudzoziemców do pracy bez uprzedniego podpisania z nimi umowy o pracę, co powinno poprzedzać uprzednie uzyskanie aktualnych zezwoleń na wykonywanie pracy dla cudzoziemców.

W kontekście zeznań M. W., przywołanych fragmentarycznie w środku odwoławczym przez obrońcę, stwierdzić wypada, iż nie pozostają one w sprzeczności z trafnym wnioskiem Sądu Rejonowego. Co do zakresu zadań M. W. pozostają one zgodne – jak wskazano powyżej - z treścią wyjaśnień obwinionego, które w omawianym zakresie zostały uznane za wiarygodne. Przedstawiane jednak przez świadka okoliczności nie ekskulpowywały D. K.. To na nim spoczywała końcowa weryfikacja wszystkich dokumentów, wszak to on zawierał umowy z pracownikami powierzając im w ten sposób pracę. Na nim spoczywała odpowiedzialność, mimo że korzystał – jeżeli chodzi o przygotowywanie umów – z usług innego podmiotu.

Nie sposób natomiast przyjąć, by D. K. pozostawał w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu, że cudzoziemcy uzyskali zezwolenie na pracę. Nie podjął czynności celem sprawdzenia całości dokumentacji i poleganie przez niego na innej osobie nie ekskulpuje go. Trzeba przy tym odnotować, że wobec uprzednio występujących tożsamyh w swym charakterze sytuacji D. K. obeznany był w obowiązujących go procedurach oraz wiążących go obowiązkach i wymaganiach. Można się zgodzić z twierdzeniem, że nie sposób wymagać, by obwiniony pełniąc swoją funkcję wykonywał wszystkie czynności związane z zatrudnianiem pracowników wykonywał osobiście. Niemniej jednak przy zleceniu części tych czynności winien on zweryfikować, czy – skoro to na nim spoczywa odpowiedzialność za rzetelność ich wykonania – zostały wykonane z poszanowaniem obowiązujących norm. Inną rzeczą natomiast pozostaje kwestia wyjaśnienia zaistniałych braków z podmiotem, któremu oskarżony zlecił wykonanie określonych czynności w przedmiotowym zakresie. Jest to jednak kwestia irrelevantna dla rozstrzygnięcia przedmiotu niniejszego procesu.

Przywołać należy podany w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia art. 88a ust. 1 i 1a w/w ustawy wedle których zezwolenie na pracę, względnie przedłużenie zezwolenia, uzyskuje się na wniosek podmiotu powierzającego wykonywanie pracy. Zgodzić należy się z oczywistym wnioskiem Sądu Rejonowego, że to na obwinionym spoczywał obowiązek złożenia do odpowiednich organów administracji odpowiedni wniosek o wydanie zezwolenia na wykonywanie pracy (czy też o przedłużenie zezwolenia na wykonywanie pracy). Obwiniony natomiast – stosownie do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego – czynności takich nie podjął. Jeżeli zaś pracodawca zleca wykonanie czynności zmierzających do uzyskania zezwolenia na pracę dla cudzoziemca innej osobie, to jego obowiązkiem jest upewnienie się, że te zlecenia zostały wykonane.

Obrońca niesłusznie podniósł także naruszenie prawa materialnego, tj. art. 88 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1409 z późn. zm.) z uwagi na przyjęcie, że D. K. jako pracodawca i jednocześnie jako podmiot powierzający pracę w każdej sytuacji ma obowiązek złożyć wniosek o wydanie zezwolenia na wykonywanie pracy przez cudzoziemców, podczas gdy art. 87 tejże ustawy zawiera katalog okoliczności, których zaistnienie powoduje, że cudzoziemiec jest uprawniony do wykonywania pracy na terytorium RP oraz wskazuje na sytuacje zwolnienia cudzoziemca z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę. Okoliczności jednak o których mowa w przywołanych przez obrońcę przepisach nie miały miejsca w realiach przedmiotowej sprawy co do tych konkretnych cudzoziemców, odnośnie których doszło do naruszenia obowiązujących norm prawnych. Skarżący przywołał w apelacji przykłady, które jednak nie dotyczyły zaistniałego stanu faktycznego. To prawda, że zaistnienie „pewnych” okoliczności powoduje, że podmiot powierzający nie ma obowiązku złożenia wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie pracy przez cudzoziemców, ale żadna z tych okoliczności nie wystąpiła w analizowanej sprawie.

Ma także rację skarżący, że brak zawarcia umowy o pracę w wymaganej formie nie stanowi znamienia czynu zabronionego z art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1409 z późn. zm.), lecz powołanie tejże okoliczności w tezach oskarżenia pozostaje bez wpływu na trafność zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze powyższe rozważania, poczynione przez Sąd I instancji ustalenia były prawidłowe. Zachowanie obwinionego D. K. wypełniło znamiona wykroczenia stypizowanego w art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1409 z późn. zm.).

Zastrzeżeń Sądu odwoławczego nie budziła również – jako zgodna z dyrektywami wymienionymi w art. 33 kw oraz uwzględniająca dyspozycje art. 24 § 1 i 2 kw – wysokość wymierzonej obwinionej kary grzywny w wysokości 500 zł. Orzeczona względem D. K. dolegliwość finansowa nie przekracza jego możliwości finansowych i jest odpowiednia do stopnia szkodliwości społecznej popełnionego przez niego czynu zabronionego oraz stopnia jego zawinienia. Z całą stanowczością kara grzywny w rzeczonym wymiarze spełni względem obwinionego cele represyjno-wychowawcze.

Względem powyższe oraz z uwagi na fakt, że w sprawie nie wystąpiły uchybienia, które skutkować musiałyby uchYLENIEM zaskarżonego orzeczenia (z art. 104 kpw i art. 440 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw), Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Konsekwencją nieuwzględnienia apelacji obrońcy było obciążenie obwinionego kosztami postępowania za II instancję, zgodnie z dyspozycją art. 119 § 1 kpw w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 121 § 1 kpw. Sąd II instancji obciążył go zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 50 złotych, których wysokość określa przepis § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. z 2017 r., poz. 2467).